

Sygn. akt II CSK 392/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa N. L. i S. L.

przeciwko A. Ż.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 1.817
(jeden tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik powodów N. L. i S. L. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 12 marca 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Tych wymagań skarżący nie spełnili.

Skarga kasacyjna została w istocie oparta na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych oraz na zarzucie wadliwej oceny dowodów. Powodowie twierdzili bowiem, że Sąd Okręgowy naruszył art. 64 k.c. i art. 898 § 1 k.c. oraz art. 233 § 1

k.p.c., ponieważ uznał, że w sprawie nie zostało wykazane, aby pozwana dopuściła się rażącej niewdzięczności względem darczyńców. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być natomiast zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, o czym wprost stanowi art. 398³ § 3 k.p.c. W sprawie nie można było również przyjąć, że Sąd Okręgowy uchylając art. 378 § 1 k.p.c. nie rozważył wszystkich zarzutów apelacji, skoro apelacja opierała się na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz na zarzucie naruszenia art. 64 k.c. i art. 898 § 1 k.c., a każdy z tych zarzutów został odrębnie rozpatrzony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 105 § 2 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.